

[Christmas Møller.]

meget nemt kunde gaa i Haardknude, og at det i denne overmaade vanskelige Situation maatte være Regeringens Opgave at drage Omsorg for, at dette ikke skete. Hvis man vilde sige, at Regeringen har prøvet at svare herpaa gennem de Begivenheder, der har udviklet sig baade her og andetsteds i det sidste Par Dage, tror jeg, jeg har Lov til at sige, at Regeringen har svaret paa denne Advarsel paa en Maade, som vi i Sandhed ikke havde tænkt os, har svaret nu med et Lovforslag, om hvilket jeg kan sige, at ingen kan være i Tvivl om, at ikke blot mit Parti, men i Virkeligheden et afgørende Flertal i den høje Rigsdag vil være principielt derimod.

Det Lovforslag, Regeringen her har lagt paa Tingets Bord, siger i Virkeligheden kun en eneste Ting, nemlig dette, at alt skal gaa videre, intet skal ske, ingen Ændring skal foretages paa det store og betydningsfulde Omraade, som Lønspørgsmaalet er, i et Aar. For saa vidt kunde man sige, at saaledes som den høje Regering har ført sin Politik, saaledes som den har handlet, eller rettere undladt at handle, i Maaneder, ja, i Aar, er der noget overmaade symbolsk i dette Lovforslag. Intet skal ske et Aar frem i Tiden, og nogen som helst Vished for, at der paa andre Omraader vil blive gjort noget nytigt eller nødvendigt af Regeringen, gives der ikke. Om Regeringens Ansvar kan der efter min Opfattelse ikke diskuteres paa den Maade, som den ærede socialdemokratiske Ordfører gjorde det, for det har ingen Interesse at høre det ærede Medlem Hr. Lundberg sige, at den socialdemokratiske Regering eller det socialdemokratiske Parti ikke har Ansvar for dette eller hint. Det, der har Interesse i Dag, er, paa hvilken Maade Regeringen vil møde de Vanskeligheder, som Landet staar midt oppe i — Vanskeligheder, som Statsministeren jo understregede — med manglende Rentabilitet i Landbruget, med et Arbejdsledeshedstal, der nærmer sig de 200 000. Regeringen kan ikke med Rette sige, at den ikke fra Oppositionen eller fra mit Parti har mødt Kravet om Gennemførelse af en positiv Politik. Vi Konservative har for Aar tilbage bedt Regeringen om at skabe en Krisepolitik, og jeg kan ogsaa sige i Dag, at det konservative Folkeparti gennem Kriseforliget i Oktober 1931 positivt har vist, at vi var villige til, saavel at se bort fra snævre partipolitiske og partiegoistiske Hensyn som til paa en Række Omraader at bøje os over mod anderledes

tænkende. Men det, som Regeringen har Ansvaret for — et Ansvar, som Regeringen ikke kan løbe fra —, er dette, at intet Menneske i Dag ved, hvorledes Regeringens almindelige Krisepolitik er, og navnlig ikke, hvorledes Regeringens Pengepolitik er. Der har lydt stærke og voldsomme Ord fra Regeringens Side mod andre Partier og for en bestemt Pengepolitik. Foruden de Vanskeligheder, som Landet i Dag er i paa Grund af Lockoutvarsel, og fordi der ikke er gennemført Kriseforslag af Betydning, ser vi, at der sker betydningsfulde Ændringer i den Valutapolitik, som man dog troede var Regeringens. Sterling noteredes i Dag paa Københavns Børs 50 Øre over 20 Kr., og paa Efterbørsen nævntes en Pris af 21 Kr., og man fik den Besked, at ingen i Virkeligheden vilde handle i Sterling. Dollar steg, udtrykt i Kroner, med flere Procent, og man har derfor Lov til at spørge Regeringen, hvorledes dens almindelige Politik og navnlig, hvorledes dens Pengepolitik er. Samtidig med at Regeringen fører fortrolige Forhandlinger med Oppositionspartierne, anmoder dem om — og ogsaa faar sin Anmodning opfyldt — at lade være med at fremsætte de Forslag, som de nu mener er rigtige, saa trækkes Forhandlingerne ud og ud, og midt under disse fortrolige Forhandlinger hører man om, at der føres endnu mere fortrolige Forhandlinger, hvilket Statsministeren ganske vist har benægtet, men jeg har vel Lov til at sige, at denne Benægtelse vurderes meget under Pari — Forhandlinger, som ved Siden af den Udtalelse, som et politisk Parti har udtrykt i Gaar, kun kan tydes paa een eneste Maade. Naar der skal foretages saa indgribende Foranstaltninger, naar man kommer med et Lovforslag af saa exceptionel Karakter som det foreliggende, mon den højtærede Regering saa ikke skulde mande sig op til at sige, hvad dens almindelige Politik og hvad dens Pengepolitik er? I denne Situation holder Statsministeren en Tale som den, vi hørte i Mødet Kl. 1 — en Tale, som jeg vil karakterisere som en Paniktale —, en Tale, som i udpræget Grad maa faa Folk, der ikke kender vore Forhold godt, til at tro, at de er endnu vanskeligere, end de i Virkeligheden er. Den højtærede Statsminister talte om, at dette Lovforslag kom i hele Samfundets Interesse. Hvad er dette Lovforslag? Et rent og skært Fagforeningsdiktat! Den eneste Maade, hvorpaa Arbejdsgiverne kan frigøre sig, er, som vi alle ved, gennem Lockoutvarsel, ligesom Arbejderne med Strejkevarsel, og Stats-